

Združeni zadevi C-512/07 P(R) in C-15/08 P(R)

Achille Occhetto in Evropski parlament proti Beniaminu Donniciju

„Pritožba – Začasna odredba – Odložitev izvršitve – Poslanci Evropskega parlamenta – Preverjanje veljavnosti mandatov poslancev – Imenovanje poslanca kot posledica odstopa kandidatov na isti listi – Preverjanje veljavnosti odstopa – Sklep Evropskega parlamenta o razglasitvi neveljavnosti mandata kandidata, razglašenega za poslanca“

Sklep predsednika Sodišča z dne 13. januarja 2009. I - 6

Povzetek sklepa

- 1. Pritožba – Razlogi – Napačna uporaba prava s strani sodnika za izdajo začasne odredbe – Akt o volitvah poslancev v Evropski parlament
(člen 225 ES; Akt o volitvah predstavnikov Evropskega parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami, člen 12; Statut Sodišča, člen 57, drugi odstavek; Poslovník Evropskega parlamenta, člen 3(3))*

2. *Pritožba – Razlogi – Napačna uporaba prava s strani sodnika za izdajo začasne odredbe – Akt o volitvah poslancev v Evropski parlament*
(člen 225 ES; Akt o volitvah predstavnikov Evropskega parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami, člen 6; Statut Sodišča, člen 57, drugi odstavek; Poslovnik Evropskega parlamenta, členi 3(5), 4(3) in (9))
3. *Pritožba – Razlogi – Napačna uporaba prava s strani sodnika za izdajo začasne odredbe – Akt o volitvah poslancev v Evropski parlament*
(člen 225 ES; Akt o volitvah predstavnikov Evropskega parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami, člen 12; Statut Sodišča, člen 57, drugi odstavek)
4. *Izdaja začasne odredbe – Odložitev izvršitve – Odložitev izvršitve akta Evropskega parlamenta, s katerim je bil razveljavljen mandat enega od njegovih članov zaradi neveljavnosti mandata*
(člen 242 ES; Poslovnik Sodišča prve stopnje, člen 104(2))
5. *Izdaja začasne odredbe – Odložitev izvršitve – Odložitev izvršitve akta Evropskega parlamenta, s katerim je bil razveljavljen mandat enega od njegovih članov zaradi neveljavnosti mandata*
(člen 242 ES; Poslovnik Sodišča prve stopnje, člen 104(2))

1. Sodnik za izdajo začasne odredbe ni očitno napačno uporabil prava glede obsega pristojnosti, ki jih ima Parlament na podlagi člena 12 Akta iz leta 1976 o volitvah predstavnikov Evropskega parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami, kakor je bil spremenjen in preštevilčen s Sklepom 2002/772, ko je razlagal izraz „upoštevati“ iz navedenega člena tako, da pomeni popoln neobstoj diskrecijske pravice Parlamenta v zvezi z izidi, ki so jih uradno razglasile države članice.

Navedeni člena namreč izrecno določa, da mora Parlament na eni strani „upoštevati“ izide, ki so jih uradno razglasile države

članice, na drugi strani pa lahko odloča o morebitnih ugovorih samo „na podlagi določb tega akta“, in to „z izjemo nacionalnih določb, na katere napotuje ta akt“. Iz tega sledi, da se na prvi pogled zdi, da besedilo člena 12 govori v prid ozki razlagi tega člena. Poleg tega je glede preverjanja veljavnosti mandatov poslancev Parlamenta ta s členom 12 Akta iz leta 1976 in členom 3(3) Poslovnika Evropskega parlamenta pooblaščen, da odloča o veljavnosti mandata vsakega od svojih novoizvoljenih članov in o ugovorih na podlagi določb Akta iz leta 1976, vendar „z izjemo nacionalnih določb, na katere napotuje ta akt“ oziroma „z izjemo [ugovorov], ki temeljijo na nacionalni volilni zakonodaji“. Te izjeme so tudi jasni pokazatelji, da Parlament običajno ni pristojen za odločanje

o veljavnosti nacionalnih volilnih postopkov z vidika prava Skupnosti.

tosti volilnih postopkov držav članic glede na vsa ta načela, na katerih naj bi ta člen domnevno temeljil, in zlasti tista, določena v členu 3 Dodatnega protokola 1 k Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic.

(Glej točke od 30 do 32 in 35.)

2. Z začasno odredbo ni bilo očitno napačno uporabljeno pravo v zvezi z razlago člena 6 Akta iz leta 1976 o volitvah predstavnikov Evropskega parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami, kakor je bil spremenjen in preštevilčen s Sklepom 2002/772, ker je v njej sklep, da so s tem členom zajeti zgolj poslanci Evropskega parlamenta.

Poleg tega v skladu z načelom hierarhije predpisov določba Poslovnika Evropskega parlamenta, kot so določbe členov 3(5) ter 4(3) in (9), ne more omogočiti odstopanja od določb Akta iz leta 1976. Ta poslovnik je namreč akt interne organizacije, ki ne more v prid Parlamenta vzpostavljati pristojnosti, ki niso izrecno priznane z normativnim aktom, v tem primeru z Aktom iz leta 1976. Iz tega sledi, da je treba vsaj v okviru preučitve *fumus boni juris* določbe Poslovnika Evropskega parlamenta razlagati z vidika besedila in duha določb Akta iz leta 1976, in ne obratno.

V zvezi s tem se besedilo člena 6 na eni strani izrecno sklicuje na „poslance Evropskega parlamenta“, na drugi strani pa je v njem omenjena glasovalna pravica navedenih poslancev, ki je zaradi njene narave ni mogoče povezovati s statusom kandidata, uradno razglašenega v povolilni razvrstitvi. Čeprav na splošno razlaga določbe prava Skupnosti res ne more temeljiti samo na strogi povezavi z njenim besedilom brez upoštevanja njenega okvira in namena, pa navedeni člen sam po sebi ne more utemeljiti splošne pristojnosti Parlamenta za presojo zakoni-

(Glej točke od 40 do 43 ter 45 in 46.)

3. Razlaga, po kateri v členu 12 Akta iz leta 1976 o volitvah predstavnikov Evropskega parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami, kakor je bil spremenjen in

preštevilen s Sklepom 2002/772, nista določena delitev pristojnosti med nacionalne organe in Parlament ter izvajanje teh pristojnosti v ločenih postopkih, temveč je določen enoten proces odločanja, v katerem sodelujejo tako Parlament kot nacionalni organi, se na prvi pogled ne zdi skladna z navedeno določbo. Kadar je namreč nacionalni akt del procesa odločanja Skupnosti in zaradi delitve pristojnosti na zadevnem področju zavezuje organ odločanja Skupnosti, tako da ta nacionalni akt opredeljuje odločitev Skupnosti, ki jo je treba sprejeti, nepravilnosti, ki bi jih lahko vseboval, nikakor ne morejo vplivati na veljavnost odločitve tega organa Skupnosti. To pojasnilo je treba upoštevati pri razlagi delitve pristojnosti, kot izhaja iz člena 12 Akta iz leta 1976.

4. Namen postopka za izdajo začasne odredbe je zagotoviti polni učinek sodbe v glavni stvari. Za doseg tega cilja morajo biti predlagani ukrepi nujni, tako da jih je zaradi preprečitve velike in nepopravljive škode za interese tožeče stranke treba sprejeti ter morajo učinkovati že pred sprejetjem odločitve v postopku v glavni stvari. Iz tega sledi, da mora sodnik za izdajo začasne odredbe za presojo nujnosti odložitve izvršitve akta Evropskega parlamenta, s katerim je bil razveljavljen mandat enega od njegovih poslancev zaradi neveljavnosti mandata, upoštevati samo interese tožeče stranke in zlasti obstoj tveganja velike in nepopravljive škode, ki bi lahko nastala za te interese, ne da bi upošteval druge splošne dejavnike, kot je bila v obravnavani zadevi kontinuiteta političnega zastopanja, ki bi se po potrebi lahko upoštevali samo pri tehtanju vpletenih interesov.

Zato v začasni odredbi, s katero je bilo ugotovljeno, da nepravilnosti, ki bi jih lahko vsebovala odločba nacionalnega volilnega urada, s katero je bil kandidat razglašen za poslanca Parlamenta, ne vplivajo na odločbo Parlamenta o preverjanju veljavnosti mandata navedenega poslanca, pravo ni očitno napačno uporabljeno niti ni napake v obrazložitvi.

(Glej točki 57 in 58.)

(Glej točke 50, 51, 53 in 54.)

5. Ker je sodnik za izdajo začasne odredbe v okviru postopka za izdajo začasne odredbe, v katerem se predlaga odložitev izvršitve akta Evropskega parlamenta, s katerim je bil razveljavljen mandat enega od njegovih poslancev zaradi neveljavnosti mandata, ugotovil, da so posebni in takojšnji interesi tega poslanca in njegovega nadomestnega kandidata, enaki, je upošteval splošnejše interese, ki so v takih okoliščinah posebno pomembni, kot so interesi zadevne države članice, da Parla-

ment spoštuje njeno volilno zakonodajo in da mandat v Parlamentu nastopijo poslanci, ki so izvoljeni v skladu z njenimi volilnimi postopki in jih je eno najvišjih sodišč te države članice razglasilo za izvoljene, ter interes Parlamenta za ohranitev njegovih odločitev, za politično legitimnost in za mandat kandidata, ki je dobil največ glasov. Šele ko sodnik za izdajo

začasne odredbe ugotovi enakost vpletenih posebnih in splošnih interesov, lahko upošteva resnost navedenih tožbenih razlogov, da bi lahko sprejel *fumus boni juris*.

(Glej točke 66, 67 in 70.)